

Vogel van papier

driemaandelijks tijdschrift

jaargang 7, Nummer 1

december 2000

Afgiftekantoor : 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan :

v.u.: E. Debrouwere – Olmenlaan 30 –8560 Moorsele

Inhoud van dit nummer:

Blz.

1. Een kind van bij ons: Otilia, 10 jaar	2
2. Het dagcentrum is afgewerkt	3
3. Uit het dagelijkse leven: wel en wee	4
4. Even dromen.. en dan opnieuw uitgebuit ?	7
5. Te noteren:	11
• Fiskale attesten 2000	
• Kontinenten Kortrijk: giften vanaf 2001	
• Een goede CD Rom over Ecuador	
6. Praktische informatie	12

✓ogel van papier...

een kind van bij ons: Otilia, 10 jaar

Ik wil jullie vertellen over Otilia, een schrijnend verhaal over een kind van bij ons...

Otilia is nu tien jaar oud. Ze woont met haar ouders en nog drie broers en een zus in een klein huisje dat hen geschonken werd na de aardbeving in 1989 hier in Pomasqui... Tot nog toe een ogenschijnlijk normale situatie : een familie, een huisje, ... Maar schijn bedriegt... Haar ouders zijn mensen die door veel miserie, uitsluiting en armoede hun toeverlaat zochten in de drank... en zo nog dieper in de miserie raakten: nooit hadden ze vast werk, ze waren dagloners om de vuilste en minst betaalde werkjes te doen... om net genoeg te verdienen om wat brood te kopen en niet van de honger te sterven. Hun kinderen konden ze bijna niet naar school sturen of heel sporadisch... Daar werden ze ook nooit echt aanvaard en opgenomen. De drie oudste broers van Otilia hielden het dan ook al gauw voor bekeken en werkten niet eens de lagere school af. En dan begonnen ze hier en daar ook wat te werken. Dezelfde werkjes als hun vader, hetzelfde milieu of nog erger... In de plaats van alcohol kwamen drugs, niet de dure en zwaarverslavende drugs, maar wel de goedkope lijm en ander afstompemd spul, om de miserie en honger toch eventjes te vergeten. Maar ondertussen begingen ze ook grote dommigheden in hun "eufories" : diefstal, schandalen, straatgevechten... In een van die escapades overkwam de oudste broer een ongeval met een openbeenfractuur met een nog steeds aanslepende botontsteking waardoor hij nu met krukken loopt en dus helemaal niet meer kan werken. Door al dat geweld komen ze ook vaak in de gevangenis terecht, op basis van echte of valse beschuldigingen, want ze zijn nu een gemakkelijk prooi en worden door niemand nog verdedigd... En die lijm veroorzaakt in hen echt een langzame hersendood. Met hen kan je echt niet meer op een redelijke manier praten... want rede is er niet meer... zelfs niet als ze "clean" zijn.. Hun eigen overlevingsdrang - of misschien hun zoeken naar wat tederheid- zorgde er wel voor dat ze elk ook een meisje bij zich namen....

Een van hen is Raquel. Ze is 18 en heeft reeds drie kinderen. Voor haar oudste zorgt haar eigen moeder en de andere twee zijn bij haar. Beide andere meisjes verwachten ook al een baby. En Otilia's zus, die veertien jaar oud is, die heeft ook al een kindje, een meisje van negen maanden oud. En de vader van dat kindje die liet hen in de steek. Allen wonen ze in dat huisje... van amper vijf meter op vijf... een verdieping... En in dat huisje is er echt helemaal niets, echt niets, behalve enkele houten planken en wat vodden om op te slapen en een kookpot om soep in te maken op houtvuur want zelfs de gastank en al het ander gerief werd door diezelfde broers verkocht of geruild voor lijm of alcohol of om hen vrij te krijgen uit de gevangenis.

Otilia kwam over veertien dagen naar de consultatie met haar mama omdat ze ziek was. Ik vroeg hen ook hoe het thuis ging en op school. Nog nooit is een kind zo angstig en hardverscheurend beginnen wenen naar aanleiding van die eenvoudige vraag: Op school, nu in het tweede leerjaar, gaat het helemaal niet goed. Ze heeft geen schriften, en ook geen potlood. En de juffrouw is altijd maar kwaad en straft haar steeds, waardoor ze veel keren op weg naar school zich verstopt. En dikwijls steelt ze ook iets van de andere kinderen, potloden of een boek. En thuis... : "We hebben honger, want er is geen geld om eten te kopen... en mijn broers vechten altijd.. en ze zeggen dat ze me dood gaan doen.. en ze gooien stenen en ik krijg veel slaag.. om niets... Ik doe altijd verkeerd... Ik ben altijd bang..." Geen van ons drieën, noch haar mama, noch Felicita ons verpleegster, noch ikzelf wisten wat gezegd. Het was echt zo erg. Het enige wat ik toen kon doen is haar vastpakken en een zoen geven en zeggen dat ze zoveel als ze maar wilde naar Taporí mocht komen...

Het was zo triest... En nog steeds blijven haar woorden en haar tranen in ons doorzinderen en wat hopeloos proberen we een oplossing te zoeken. Of de zin van dat verdriet en die miserie te begrijpen en enige uitweg te zoeken. Inderdaad, Otilia komt naar ons bibliotheekje om haar huiswerk te maken en Carmita, die in het

bibliotheekje werkt, zorgt ervoor dat de andere kinderen haar niet uitsluiten, en ze komt ook bij Franklin, onze psycholoog, die elke vrijdagmiddag werkt met een groepje kinderen met leerproblemen en gedragsstoornissen. Aals ze ziek is, komt ze bij ons. Op die manier kan ze toch enkele momenten van de dag rustiger zijn, maar daarna keert ze toch terug naar haar huisje, haar familie.. .haar thuis... want waar anders kan ze nog naartoe... En als we dan nog durven denken aan haar toekomst, alles is zo voorspelbaar: binnen enkele jaren haar toevlucht zoeken bij om het even wie haar wat goedkope tederheid biedt, zwanger en een kind, verantwoordelijkheid en ze niet kunnen opnemen., mishandeling, alcohol, honger en armoede, drugs en geweld, miserie. De cirkel van de generatie-armoede is weer gesloten en breidt zich nog verder uit...

En in mijn hoofd blijven steeds dezelfde vragen verder spelen : waarom toch... wat voor zin heeft haar leven en dat van haar broers en haar ouders... en wat kunnen wij doen om hen te helpen...?

In Tapori proberen we hen een veilige plek aan te bieden, waar de wereld nu en dan toch wat mooier lijkt en waar ze gewoon een kind kan zijn en kan lachen en zingen. Misschien moeten we meer doen: haar ouders ontvoogden, haar ergens in een tehuis plaatsens.. maar dan is ze helemaal ontworteld en alhoewel er zoveel slechte dingen gebeuren in haar thuis, zagen we toch de tranen in de ogen van haar moeder op de consultatie : tranen van wanhoop en pijn, en verdriet, omdat ze haar kind graag ziet en ook haar andere kinderen in al hun miserie en geweld, omdat ze het toch ook graag anders had gewild, maar nu zelf niet meer weet hoe hieruit te geraken. Het enige wat ze haar kinderen nog kan bieden is een dak boven hun hoofd en wat liefde... hoe schraal die ook lijkt...

Ik vertel jullie dit niet om jullie op de gevoelens te werken, maar jullie vragen me telkens weer hoe het hier gaat met ons. Met ons gaat het goed. We worden steeds wijzer, bedachtzamer en ook dankbaar voor alles wat wij wel meekregen, want de pure werkelijkheid is hier dikwijls hard en koud...

Inge

Pomasqui 27 februari 2001

Het dagcentrum is afgewerkt... we zijn helemaal verhuisd

Uit de e-mails van Inge

26.02.2001

We zijn verhuisd... : vrijdag heb ik definitief de deur van mijn consultatie in het oude parochiehuis dichtgetrokken en met man en macht -want zo gaat dat hier- hebben we gans de Tapori verhuisd : de consultatie, psychologie, de bibliotheek en de keuken met het winkeltje. Ewel, we hebben nogal wat vergaard hoor in die zeven jaar! Het leek niet veel in het begin, maar we hebben toch drie ritten gedaan met een open camionette, mijn eigen chevroletje en een middelgrote camion, van de man van Teresa die in het winkeltje werkt. Maar het was zo'n mooie dag : echt iedereen heeft geholpen, zelfs de kinderen uit het dagcentrum. Het grappigste van al was toen Fabricio, een kind met middelzware hersenverlamming die niet veel ziet en spastisch is, samen met Luis Eduardo die 11 jaar is en door een verkeersongeval mentale achterstand opliep

en vanalles loopt te zeggen en herhalen zonder veel samenhang,ewel die twee tesamen probeerden een klapstoel op de camion te laden : de ene aan het commanderen tegen de andere.. en toen de stoel een beetje de lucht in ging, klapte die natuurlijk open, en toen moesten ze weer gaan denken en overleggen over hoe ze het zouden doen... De stoel werd weer op de grond gezet, omgedraaid, door de ene weer omhoog getild terwijl de andere aan het commanderen was... Echt waar, niet om cynisch te zijn of om ze uit te lachen hoor... maar echt, we hebben daar wel vijf minuten met Felicita en Franklin staan gieren van het lachen.. Het was echt gelijk uit ne kluchtfilm... Natuurlijk geen foto's genomen... jammer... Maar goed, iedereen van Taponi was blijkbaar wel content met de verhuis zeker ook omdat het zo mooi is... Het parochiehuis bleef er maar leeg en stil bij achter... 's Middags heb ik getrakteerd met middagmalen voor iedereen die hielp, ook aan de kinderen. We waren met een stuk of dertig. En in de namiddag hebben Felicita en ik gans de consultatie in orde gezet samen met een madamke dat de kuis doet in het parochiehuis en haar kinderen, waar er drie mijn petekinderen van zijn... Het is echt mooi geworden... Fotootjes volgen zeker. Het is zo proper en vooral veel ruimer. Vanaf donderdag is het nu daar te doen. Ik ben echt blij met het resultaat... *en zeg hierbij in stilte ook dankjewel aan jullie... want door al jullie inzet is dat huis ook werkelijkheid geworden en het mag echt gezien zijn....* Ik blijf hierbij ook een werkpunt van Taponi en ATD indachtig namelijk dat de dingen voor arme mensen ook mooi moeten zijn... en we hebben hier echt wel ons best gedaan

04.03.2001

Verder in Pomasqui : ik jeun mij zo in de nieuwe consultatie en de mensen zijn ook heel content. Ze vinden het blijkbaar allemaal heel goed want we hadden veel consultaties donderdag en vrijdag. Ook weer twee nieuwe kindjes met neurologische problemen, interessant voor mij, maar voor de ouders en de kinderen zelf toch wel triestig en voor mij ook wel hoor. Eentje ervan is het derde kleinkind van Felicita dat nu zeven maanden oud is en waarvan de schedelbeentjes volledig al gesloten zijn terwijl de hersentjes nog zoveel moeten groeien. Hij begint lichte afwijkingen te vertonen wat coördinatie en spasticiteit betreft en zal dus moeten geopereerd worden. We zijn voor alles aan het kijken dat het goed afloopt. Normaalgezien als alles op tijd gebeurt, zal dat kindje er niets aan overhouden... Er is dus steeds werk genoeg... nooit vervelend en als we met goeie resultaten afkomen... dan geeft het toch wel voldoening...

Uit het dagelijkse leven: Wel en wee...

Maandag 4 december

Zaterdag, zondag: een relatief rustig weekend gehad. Ik heb chinees gekookt, ons vaderke indachtig en het was heel goed hoor....En zaterdagavond bakten we met zijn allen, Saulo, Lieneke, Sarah en ik - klein Eliseke was al in dromenland en zou er toch niets aan hebben - de echte klaaskoeken met het recept van mama....En ze zijn heel goed gelukt....allez, alleszins de eerste bakte, want de tweede zakte na het vele en lange rijzen, toch weer in elkaar en het werden dan maar platte koeken....maar ze waren heel lekker. Sinterklaas is dan zaterdagochtend door de schoorsteen naar binnen gekomen met wat snoep en chocolade en woensdag komt hij dan bij den ambassadeur met de respectieve geschenkjes, die ik tussen haakjes, daar achtergelaten heb...De sfeer zit er dus goed in....en hier loopt het over van de feesten....woensdag is het hier ook nationale feestdag omwille van de feesten in Quito.

Dinsdag 12 december

Het was een lastige en intense dag op de consultatie: de enen zijn in verwachting en willen het kindje niet hebben....en vlak daarna kwam er een koppel dat toch zo graag een kindje zou willen, maar het lukt niet om in verwachting te geraken.....De wereld zit toch raar in mekaar hoor.....en dat terwijl het allemaal toch zo goed zou kunnen gaan.....

Je zou nu eens in Quito moeten rondlopen: het stikt er van de bedelaars, de kinderen, de gehandicapten: allemaal proberen ze de mensen geld af te pingelen en etaleren ze hun problemen: pure commercie. Waar zijn we gebleven???

Dinsdag 19 december

Dag allemaal, om maar te zegen dat het met ons goed gaat, maar hoe de rest draait, dat is wat anders....Voor het ogenblik draait het vierkant....

Sinds 24 november dus nog altijd geen telefoon en nu was er eventjes hoop. Zondag kwamen twee chique heren van den Andinatel naar Zambiza om aan iedereen die maar wilde een nieuwe telefoonlijn te geven....Er waren 400 lijnen beschikbaar en ze zouden deze week nog geïnstalleerd worden. Saulo is dan ook maar drie uur in de rij gaan staan en heeft ook twee dollar inschrijvingsgeld betaald en wat gebeurt nu? De nieuwe telefoonlijnen moeten weer langs diezelfde ravijn komen waar ze al wel tien keer de oude kabel hebben gestolen....En omdat de mensen van het naburige dorp al, ik weet niet hoeveel tijd, ook een aansluiting werd beloofd, maar die nooit krijgen hebben, die er niets beters op gevonden om de nieuwe leidingen af te breken....precies kleine kinderen: als wij niet, dan jij ook niet.....Het zal dus nog wel een eindje duren....

En gezien de prijzen van heel wat producten weer maar eens zullen opslaan, wordt alles nu gewoon al door de verkopers opgeslagen en verborgen: speculatie alom.....er is bijna niets meer te verkrijgen. Voor een nieuwe tank gas mogen we twee uur in de rij gaan staan en de benzinetank wordt telkens maar na een file van ongeveer vijftig auto's gevuld met één galon, dat is 4.5 liter.

Geduld, geduld, geduld....

Maar er is ook nog goed nieuws hoor....om van te genieten: Zaterdagavond mocht ons Eliseke het Kindje Jezus zijn in een openlucht mis in onze wijk. Sarah en Lieneke waren herders...We hadden hen heel eenvoudig verkleed en ze waren doodbraaf en onder de indruk van die mooie kerststal. Eliseke is er na een kwartiertje in slaap gevallen....Het was echt een "zalig moment" wat het uiteindelijk toch ook is. Toen de mis gedaan was, zegden een aantal mensen dat de kindjes braaf geweest waren en dat we voor volgend jaar weer voor een

even oud kindje Jezus mogen zorgen...hm...hm. Het was goed om in de nieuwe wijk waar we nu wonen ook zelf goed geïntegreerd te geraken en aanvaard te zijn zonder vooroordelen. Een mooi moment dus.

Maandag 4 januari

Het land ligt weer plat sinds eergisteren want alle prijzen schoten de lucht in na de aankondiging van de prijsstijging van de benzine (vier liter benzine kosten nu één dollar, tevoren was het 0.8 dollar: zomaar 25% erbij!). En je weet het nog: iemand die werkt en een eerlijk loon ontvangt krijgt hier 0.4 dollar per uur: zie je de mensen in België al meer dan twee uur werken voor 4 liter benzine????

Dus alles in rep en roer: geen transport meer, dus ook geen school, veel oproer in de straten, veel gewonden. Sarah en Lieneke hebben vandaag dus ook geen school en geen kinderdagverblijf want de mensen geraken niet op hun werk.....Alhoewel: wie was er vandaag van den overkant van Quito, ongeveer 30 kilometer ver toch op haar werk??? Mijn goeie Felicita! Weliswaar één uur later dan gewoonlijk, maar ze was er in autostop met vijf auto's en camionetten die het toch riskeerden. Ze heeft me geholpen bij de twintig patiënten die stonden te wachten....Ze is er toch één van goud, hé.

En we beginnen ook meer gekend en erkend te worden door Tapani en ATD-internationaal. Dit weekend kregen we onverwacht bezoek van de regionale coördinator, een Peruaan, van ATD voor de Andes. De contacten worden verder gelegd en Carmita, die van het bibliotheekske, die ook mee is gegaan naar Frankrijk, was echt in de zevende hemel: ze heeft nog meer courage om verder te werken.

Woensdag 31 januari

Het zal een kort mailke worden want ik heb vanmiddag mijne voet op een stomme manier omgeslagen en we zijn in het ziekenhuis beland: een groot ligament aan mijn rechterenkel gescheurd en een splinter van een beentje in mijn voet eraf....dus: enkel erg gezwollen, een enorme bloeditstorting, serieus veel pijn. Ik kreeg een gipsgoot mee voor veertien dagen want ik mag er niet op steunen en kan het trouwens ook niet. We zullen zien hoe ik morgen wakker word en of ik in Quito geraak want ik heb er veertien "posten" te doen.....In de VZW hebben ze nog een paar krukken staan.....

Woensdag 7 februari

Een kort mailke want ik ben er helemaal niet meer bij....Vandaag een heel zwaar beladen consultatie gehad met onder andere een vader van ongeveer 55 jaar met een zwaar mentaal gehandicapte zoon van 25 jaar. De jongen leeft al jaren lang opgesloten in een donker kot, zonder kleren, hij doet zijn behoeften overal waar het hem past en hij kreeg voor zijn neus een bord met eten dat hij met zijn mond naar binnen draaide....En de vader weende en bekleeg zichzelf als een goed mens die zijn best doet en vroeg om hulp.....

En om 17 uur: op het einde van de consultatie en helemaal onverwachts een meisje van 11, dat ik nog kende van bij het begin dat ik hier was, als kleuterke in het kinderdagverblijf, uit een heel onstabiel gezin. Ze stond daar voor ons: in verwachting, vijf maanden ver, volledig verward en overstuurd. Wat een miserie en waar moeten wij een uitweg, een oplossing zoeken.....Ik ga vannacht voorzeker niet goed slapen....

Als ik dat neerschrijf dan ben ik soms ook bang dat de mensen het in België niet meer zullen geloven.....maar het is hier de pure, harde werkelijkheid. Ik ben triestig, niet wanhopig of ten einde raad...We zullen verder werken!

En morgen is het hier nu algemene staking, niet meer van de indigenas alleen, maar ook van alle mogelijke sociale sectoren en van alle staatsinstellingen (scholen, ziekenhuizen, ministeries, sociale zekerheid enz.). Sarah heeft als sinds vorige week woensdag geen school meer. Zij vraagt me elke morgen of ze vandaag wel naar school mag. Ook zij moet het nu al leren: zelfs niet meer te mogen verlangen naar iets....want het lukt toch niet.

Genoeg geschreven....genoeg gepiekerd....ik ga nog een beetje lezen...geen boek of krant...wel een paar korte tekstjes om op adem te komen.

Zondag 11 februari

Het was de week van de jonge moederkes hoor!

Ik heb elke dag verder gewerkt met het meisje van 11. Ik praatte ook met de "stiefmoeder" en met haar echte vader en ging ook naar de materniteit op zoek naar een adres waar adolescenten in verwachting kunnen opgevangen worden om hen wat te begeleiden en achteraf familiaal te ondersteunen. Haar thuis is echt een catastrofe: haar echte moeder is op de vlucht omwille van diefstal, haar vader is zeven dagen op zeven zat, een broerke is dood na een verkeersongeluk, en de twee kleinere zussen wonen nu bij de moeder van de gast die haar zwanger maakte - hij is hoop en al zestien! Die kindjes mogen er helpen in het huishouden voor kost en inwon. Misschien krijgen ze binnen enkele tijd hetzelfde cadeautje mee...

Een ander jong moederke, 13 met een kindje dat op 14 februari één jaar wordt is ook op de sukkeltoer. Haar kindje is het resultaat van een incestverhaal. Het kindje is serieus ondervoed, is psychomotorisch erg achter en het moederke wil niet meer bij de tante die ze opgevangen heeft blijven wonen. Het kind wil met haar kind alleen gaan wonen!!!! Nooit naar school geweest, geen werk, geen inkomen!!!! Nog maar wat werk aan de winkel....

Even dromen,...

En dan opnieuw uitgebuit ?

(uit de reiservaringen Van Brigitte en Etienne: Amsterdam-Quito-Amsterdam)

Vrijdag 29 september 2000

We hadden in Quito al heel wat wachtende mensen gezien - wachtend in de rij staan moet men voor zowat alles doen !- maar op die avond, toen we rond 18 u uit het oude Quito naar huis terugkeerden reden we langs een onmogelijk lange rij mensen.....wachtend bij de Spaanse Ambassade.

Rond 18 uur? Ambassade toch al een hele tijd dicht!

"Jaja, maar morgen gaan de deuren weer open en als we hier nu al vooraan in de rij staan, dan komen we er wel."

Mannen, vrouwen, kinderen pakten uit. Karton en iets wat voor een deken kon doorgaan. Ze sloegen nog een praatje en gingen dan de nacht in...om morgenvroeg bij de eersten te zijn.

Ter verduidelijking:

Een vliegtuigreis met KLM naar Quito verloopt vijfmaal per week als volgt: opstijgen in Amsterdam en dan naar hun Nederlandse stek Curaçao voor een tussenlanding Na een paar uur weer opstijgen met een tussenbemanning en het wordt driehoekje vliegen: eerst naar het zuiden van Ecuador nl. Guayaquil, dan naar Quito en dan weer naar Curaçao. De tussenbemanning stapt uit en de eerste ploeg neemt de knuppel weer over naar Amsterdam. Keer je terug naar huis; dan gaat het dus zonder omweg nl. van Quito naar Curaçao en verder naar Amsterdam.

Dit om de draad van het verhaal te kunnen volgen.....

Bij onze heenreis landden we in Guayaquil en toen we opnieuw opstegen hadden we naast ons nieuwe reisgenoten: vader en dochttertje van zo'n 12 jaar oud.Het gevaarte ging de lucht in en de man sloeg breeduit een kruisteken....het kind verborg zijn aangezicht in een opengeslagen boek. De zakdoek bleek nuttig om de zweetparels weg te vegen....

"Prima vez? (eerste keer?)" vroeg ik. ' si,si.....'.

"España?" , ik raadde het. 'si,si...', het zweet stond al niet meer zo druk op zijn voorhoofd....ze waren vertrokken. Adieu Ecuador....naar een betere toekomst????

We zijn op 17 september in Quito uitgestapt....we hebben de man met zijn dochttertje niet meer teruggezien....We hebben hem wel in gedachten, bevragend naar het waarom, toch geluk toegewenst.....

Begin oktober zijn we uit Ecuador teruggekeerd om in België weer thuis te komen.....

Veel Ecuadorianen stapten in Quito met ons mee in de rij naar de ticket- en identiteitscontrole toe en lieten hun thuis achter.

In de grote hall zag je duidelijk de vier fasen bij een nieuwe emigratiestroom die op gang gekomen was.

Mannen alleen die met de blik op oneindig en vaak ook starend naar de grond nog even zwaaiden, eenvoudig, een afscheid : vrouwen en kinderen bleven angstig toekijken tot de mannen één voor één achter de deur verdwenen.

Een moeder had zopas uitzinnig van verdriet afscheid genomen van haar kinderen: die zouden, samen met de grootouders in Ecuador achterblijven in de hoop dat de overtocht voor hen over enkele maanden of een jaar ook zou kunnen. De vrouw, de moeder, reisde alleen naar haar man toe.

En verder: grootouders en kinderen namen afscheid van de overige familieleden...de tocht naar 'het beloofde land ' was ook voor hen werkelijkheid geworden. Woedend werd een man uit de rij gehaald: hij wou met ticket maar zonder geldige papieren de uittocht wagen. Zijn poging mislukte.

En toen het vliegtuig opsteeg zagen wij langs de afsluiting van de startbaan mensen, een eindeloos lange rij, zwaaiend, of met de spandoeken omhoog.....nog een laatste groet voor diegenen die ze misschien nooit meer zouden terugzien...Weg uit hun land, weg van hun thuis....West-Europa, Spanje vooral: de toekomst....

Zo hoorden wij het ook van de eenvoudige jonge man, 26 was hij, haast ongeletterd. Hij woonde in Manta, een havenplaats. Hij kwam uit een vissersfamilie maar met de komst van de Amerikanen die er een legerbasis aanlegden, zag ook hij geen toekomst meer. Hij had wel gehoord van werk in de visserij rond de Middellandse Zee.... En dat zou voor hem de toekomst zijn.

Bij onze terugreis zat hij naast mij. Ook hij maakte voor het eerst een vliegtuigreis.... en was bij het ingaan van de nacht hoogstverwonderd dat een ander vliegtuig zo dicht naast ons kwam vliegen.....Nee, hij wist niet dat het de knipperlichten aan het uiteinde van de vleugels van ons toestel waren...In Amsterdam hebben wij hem wegwijs gemaakt naar zijn vliegtuig voor Barcelona...Good luck, jonge man.....

Ecuador, een land dat wel nog niet leegloopt aan valabele jonge mensen, wel een land dat nu ieder jaar tienduizenden uitwijkelingen (graag!) ziet vertrekken.....

Mensenhandel? Blijkbaar nog niet (op grote schaal).

Een uitkomst voor de mensen die uitwijken? Spanje en andere landen varen er in elk geval goed bij...Mensenwandel....nu in omgekeerde richting.....vijfhonderd jaar later....

(Etienne en Brigitte)

En de keerzijde van de medaille?

We lezen in De Standaard van 6-7/1/2001:

Dood Ecuadorianen vestigt aandacht op lot illegalen

Lorca (ap) - Duizenden mensen hebben in het Zuid-Spaanse Lorca de begrafenis bijgewoond van twaalf Ecuadoraanse landarbeiders die woensdag op weg naar hun werk omkwamen. De slachtoffers werkten voor een ondernemer die al driemaal veroordeeld werd voor uitbuiting van illegale immigranten, meldde de Spaanse krant El Pais gisteren.

Acht mannen en vier vrouwen uit Ecuador verloren het leven toen de camionette waarmee ze naar hun werk reden, op een onbewaakte overweg door een trein werd gegrepen. Hun begrafenis is donderdag bijgewoond door onder meer de minister van Landbouw Francisco Alvarez Casco. De slachtoffers waren op weg naar en broccoli)plantage van het bedrijf Greensol.

De eigenaar van het bedrijf, Viktor Liron Ruiz, is vorig jaar driemaal door het gerecht veroordeeld wegens uitbuiting van illegale immigranten. Hij nam systematisch dagloners uit Ecuador aan die

geen arbeids- of verblijfsvergunning hadden. Daardoor konden de dagloners zich niet verweren als Liron hun lonen laag hield, of, in vele gevallen, niet uitbetaalde. Liron was gisteren spoorloos. De vakbonden in Murcia hadden Liron bij zestig gelegenheden aangeklaagd.

Twee Ecuadoranen hebben de botsing van de trein met de camionette overleefd: de zwaargewonde chauffeur en een 13-jarig meisje dat in de plaats van haar moeder op de plantage ging werken.

Zo heeft het drama ook de aandacht gevestigd op het bestaan van kinderarbeid. Volgens de linkse vakbond CCOO werken ongeveer 12.000 minderjarigen in de Spaanse landbouwsector. In Spanje leven volgens El Pais 28773 Ecuadoranen die over de vereiste papieren beschikken. Duizenden anderen hebben geen papieren.

In Ecuador heeft een diepe sociaal-economische crisis tot een ware uittocht geleid.

En we vullen aan met en berichtgeving uit het tijdschrift *Ecuador*, het maandblad van de VZW Esmeraldas , nr 114, februari 2001

Hoewel aanvankelijk de spoorwegen met de vinger gewezen werden voor de vele onbewaakte overwegen die Spanje nog telt, is de kritiek zich intussen tegen de werkgever van de Ecuadoranen gaan richten. Het blijkt immers dat Viktor Liron Ruiz, eigenaar van Greensol, vorig jaar alleen al drie keer werd veroordeeld wegens het aanwerven van illegale gastarbeiders op basis van mondelinge overeenkomsten, en vooral voor het niet betalen van de geleverde arbeid. De grote Spaanse vakbond Comisiones Obreras heeft liefst zestig keer klacht tegen de man ingediend, zonder dat er ook maar iets veranderde aan de arbeidsomstandigheden van zijn personeel.

Wat het trein- en busongeval uiteindelijk met de leefwereld van de Ecuadoranen in Zuid-Spanje te maken heeft is dit: niet alleen bevatte de minibus waarmee ze vervoerd werden dubbel zoveel passagiers als wettelijk toegelaten, ook liet Greensol de dagloners voor dag en dauw, via allerlei sluiptwegen en dus ook onbewaakte spoorwegovergangen, naar de broccoliplantages brengen. Alleen zo kon het bedrijf aan de steeds talrijkere controles van de Guardia Civil en arbeidsinspectie in de regio ontkomen.

Volgens woordvoester Lola Jara van de vakbond benaderen de arbeids- en levensomstandigheden van de dagloners in de Zuid-Spaanse fruit- en groenteteelt dan ook die van de slavernij: 'Het verschilt van bedrijf tot bedrijf', zegt Jara, 'maar over het algemeen is de situatie intriest. Vele Ecuadoranen werken niet elke dag, maar worden pas ingezet als er werk is. Vaak moeten ze tien tot twaalf uur lang op de plantages blijven, en dat tegen een hongerloon van, voor wat bijvoorbeeld de broccolipluk betreft, tien of acht pesetas per gepresteerde kilo (2 à 2,5 frank, vijf keer minder dan wat een Spaanse arbeider in dezelfde sector verdient). Daar komt bij dat werknemers vaak 's avonds of 's nachts aan de slag zijn om de arbeidsinspectie te ontlopen, en dat ze in minuscule appartementjes gehuisvest worden, niet zelden met vijftien personen onder één dak. Tot overmaat van ramp zijn de huurprijzen door de komst van de buitenlandse werknemers flink gestegen."

En hoe dit stukje werkelijkheid te maken heeft met Inges werk brengen we in het juni-nummer van de Vogel van Papier onder de titel:

"Inge vraagt: wil je eens mee op bezoek bij mijn mensen?"

Te noteren:

1. attesten voor fiscale aftrekbaarheid inkomsten 2000

voor de giften die doorgestuurd werden via Alians:

- wij kregen toezegging dat wij die attesten via een globale zending zouden ontvangen Wij sturen u die onmiddellijk door.
- Voor de giften die via de rekening Kontinenten gebeurden: de diensten van Kontinenten hebben de betrokken attesten zelf aan iedereen afzonderlijk toegestuurd eind februari ll.
- Mocht u enige vraag daaromtrent hebben, schrijf ,telefoneer of mail ons onmiddellijk. Wij zullen proberen zo vlug mogelijk uitsluitel te geven.

2. Kontinenten Kortrijk informeert ons:

'Als gevolg van de indexering en de invoer van de euro, zullen vanaf 2002 giften pas fiscaal aftrekbaar zijn indien minimaal voor een totaal van 30 euro of 1210 Bef wordt overgeschreven.

3. Een goeie cd-rom over Ecuador:

Begin februari ontvingen wij de bestelde cd-rom '**Encyclopedie van Ecuador**' in proefversie uitgebracht door het Ecuador-centrum Esmeraldas in Gent: een onmogelijk uitgebreide schat aan informatie. Gevraagd werd nog na te speuren of er geen foutjes of aanvullingen waren en de definitieve versie zou dan begin april op de markt worden gebracht: kostprijs wordt dan 500 Bef.

Vertrouw op ons woord: echt goed!

Bestel je?

Esmeraldas Ecuador Centrum

St.-Kristoffelstraat 12 9000 Gent

e-mail: ecuador@knooppunt.be

Praktische informatie

☒ BRIEFWISSELING

Komt heel snel en zeker toe als u op het volgende let

Adres : Inge Debrouwere – Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
C/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Frankering: gewoon Belgisch posttarief

Maar wanneer het geheel niet wordt aangezien als briefwisseling, dan wordt getarifeerd aan ong. 800 bef per kilogram en dan kom je bijzie volgende

PAKJES

Worden getarifeerd aan 800 Bef/kilo, dus best niet verstuurd. Als u dat toch wil doen, vermeldt dan op het pakje uw afzendersadres met daarbij de vermelding: port aan afzender aan te rekenen. Later ontvangt u dan de rekening vanwege de verzendingsdienst.

☎ TELEFOON- FAX

Zelfde nummer nl. 00 59 32 44 60 31

Hou er echter rekening mee niet op te bellen wanneer het in Ecuador nacht is.

Het tijdsverschil is nl. 7 uur gedurende de zomer, 6 uur gedurende de winter.

Het tijdsverschil trekt u steeds af van onze tijd.: 12 u bvb op de middag bij ons is bij zomertijd 5 u 's morgens in Ecuador

@ E-mail : nog altijd min of meer **NIEUW !!!!!!!!**

Inge beschikt sedert november 99 ook over een eigen adres: debrimge@uio.satnet.net

Er is desnoods ook nog het vorige reserve-mail-adres via de VZW Pro Pomasqui: fadcop@ecuanex.net.ec

Dit laatste is een adres dat blijkbaar door veel mensen gedeeld wordt. Vermeld dus heel duidelijk dat het voor Inge Debrouwere bestemd is (bijvoorbeeld: Tapori-Doctora Inge Debrouwere).

Voor wie de actualiteit in Ecuador wat wil volgen kan dit een interessante vertreksite zijn:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

Er wordt gewerkt aan een website: "de vogel van papier" <http://fly.to/vogelvanpapier>. Breng een bezoekje

FINANCIELE STEUN

Wenst u financieel bij te dragen en daarvoor een fiscaal attest te bekomen? Dan kan u kiezen:

U stort op 000-0117118-39 van Broederlijk Delen Huidevetterstraat 165 1000 Brussel

Vermelding ECUA0004 INGE DEBROUWERE

Br. Delen houdt voor zijn administratie een klein procent van de giften af.

of

U stort op 000-0718676-03 van Kontinenten Doorniksesteenweg 149 8500 Kortrijk

Vermelding INGE DEBROUWERE ECUADOR

Kontinenten stort het volledige bedrag naar Inge's werk door.

Wenst u geen attest?

U stort op 083-2520839-06 van Inge Debrouwere Moorsele met vermelding Project Tapori

✓ DE VOGEL VAN PAPIER

Wenst u dat vrienden of kennissen die ook ontvangen?

Geef dan een seintje bij de ouders van Inge

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert, Olmenlaan 30, 8560 Moorsele, tel 056 41 43 68
email edebrall@village.uunet.b